

Ἐφημερὶς ποὺ τὴν γράφει ὁ Σουρῆς.

Ἐβδομος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἐτος χίλια ὀκτακόσα κι' ἑννενηντα... τί καλά!
περισεύματα καὶ πλούτη μᾶς ἐπῆραν τὰ μῆλα!

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Ὁ Ρωμῆς τὴν ἐβδομάδα — μόνο μιὰ φορὰ θὰ βγαίῃ,
κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεδαίνει.
Συνδρομητὴς θὰ δέχωμαι — γιατί λεπτὰ δὲν ἔχομε,
καὶ ἐτὼν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπήν,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — δέχω· νάξια κι' ἐντροπήν.

Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,
γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
Κι' ἕνα φύλλο ἂν κρατῆς — ἔγινες συνδρομητῆς,
κι' ὅποιος τὸν παρὰ δὲν δίδει — θὰ τὸν φάῃ μαῦρο σελίδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Τοῦ Σεπτεμβρίου πρώτη,
μετοιχεσίας κρότοι.

Ἐπτά καὶ τρακόσα κρατῶ
καὶ χαίρων τὸ Σχίσμα κυττῶ.

Εἰκὼν πολιτικὴ
φαντασμογορικὴ.

(Εἶναι σχεδὸν χαράγματα κι' ὁ Φασουλῆς ἀκόμα
στριφογυρίζει ἄρτυρος καὶ σκεπτικὸς 'στὸ στρῶμα).

καὶ ὁ καθένας εὐκολὰ χωνεύει καὶ χαροῦπι
καὶ οὔτε φύλλος μᾶς τσιμπᾷ, οὐδ' ὀχληρὸν κουνουπι,
κι' ἄλλην βροχὴν ὑπόσχονται τῶν οὐρανῶν οἱ θόλοι,
κι' εἶμαι κι' ἐγὼ πολὺ καλὰ κι' ἡ φαμελιά μου ὅλη,
σφριγᾷ καὶ ἡ γαϊδάρα μου ἀπὸ πολλὴν ὑγείαν,
κι' εὐχαριστῶ νυχθημερὸν Χριστὸν καὶ Παναγίαν.

Τὰ πάντα φωτεινότερα μοῦ φαίνονται καὶ ρόδινα
μὲ τέλη ἀνεπαίσχυντα, εἰρηνικά κι' ἀνώδυνα,
κι' ἐν τούτοις εἶναι κατὶ τι ὁποῦ μὲ βασανίζει
καὶ ὅλον μου τὸ σύστημα τὸ νευρικὸν κλονίζει.
Ἄν καὶ δὲν ἔχω ἀφορμὰς κακὰ νὰ ἐνθυμούμαι,
ἀλλ' ὅμως ὕπνος κι' εἰς ἐμέ δὲν ἔρχεται βραχύς,
ἐνῶ ἀνέτως ἔπρεπε κι' ἡσυχῶς νὰ κοιμούμαι,
νὰ βλέπω κἂν τὸν ὕπνον μου πῶς εἶμαι δυστυχής.
Ἀφ' ἧς στιγμῆς διέλυσαν τοῦ ἔθνους τὴν Βουλὴν
συνεταράχθ' ἡ εὐγενὴς καὶ τρυφερά μου φύσις
μ' ἐκεῖνον τὸν συνδυασμὸν τὸν μέγαν καὶ πολὺν
τῆς Ἀντιπολιτεύσεως τῆς διχοτομηθείσης.
Ἐκεῖνος ὁ συνδυασμὸς μὲ κάνει νὰ βουρλίζωμαι,
νὰ σκέπτομαι, ν' ἀδημονῶ, καὶ νὰ παραζαλίζωμαι,

Φ. Θεέ μου, τί μαρτύριον!... βρὲ Φασουλῆ, θὰ ρέψης...
τὸ καυκάλο σου τὸ ξερὸ θολόνουν τόσαι σκέψεις...
ἐκεῖνα τὰ τρεχάματα κι' αἱ προσυνηνοήσεις
δὲν σε ἀφίνουν μιὰ στιγμὴ τὸ μάτι σου νὰ κλείσης.
Ἀδύνατον νὰ κοιμηθῶ, ἂν καὶ κλινήρης κεῖμαι,
ἂν δὲ μικρὸν ἀναπαυθῶ σηκόνομαι μὲ φρίκην,
κι' ἔως θανάτου φαίνομαι περίλυπος πῶς εἶμαι
ὥσᾴν νὰ εἶχα κτήματα εἰς τὴν Θεσσαλονίκην,
καὶ ἡ φωτιά μου ἔφαγε τὸ ἕνα κι' ἄλλο κτήμα
καὶ τώρα σέρνομαι γυμνὸς καὶ πειναλέον θῦμα.
Κι' ὅμως δὲν εἶχα τίποτα νὰ χάσω ἐκεῖ πέρα,
οὔτε ὁ μούστος ζύνισε, οὐδ' ἡ σταφὶς ἐβράχῃ,
οὔτ' ἔφθασε ὡς σήμερα τῆς Μέκκας ἡ χολέρα,
οὐδ' ἐρεθίσθη κανενὸς ἀνθρώπου τὸ στομάχι,
ἀλλὰ ἡ τύχη καὶ γιὰ μᾶς τόσ' ἀγαθὰ ἐκλώσθησε,
καὶ ὁ Σουλτάνος ἔδωκε 'στοὺς Κρήτας ἀμνηστίαν,
κι' ὁ οὐρανὸς μᾶς ἔβρεξε καὶ ὁ καιρὸς ἐδρόσισε,
καὶ τάσθενή μας σώματα κινουμέν μ' εὐρωστίαν,

κί' αν έται πάν οι προύχοντες και ίσοι εν τοις πρώτοις,
άρατε πύλας, άρχοντες, νάλθῃ ὁ Τσιριγώτης.

Ἄδύνατον νά κοιμηθῶ... ἐγείρου, Φασουλῇ...
τὸ ἔθνος ὅπως πρότερον τὰ λαισθία δὲν πνέει...
τὴν φουστάνελα ὕψωσε τοῦ γέρο-Μπαμπαλῇ
καὶ ὑπ' αὐτὴν σκιάζονται πολέμισται γενναῖοι. (Λει,
Νά! ὁ Ἀντώνης, ὁ Σαῖν-Ζούστ, καὶ ἄλλοι τῶν ἐν τέ-
ῳ Ῥάλλης μόνον ὑπ' αὐτὴν νά σκιασθῇ δὲν θέλει,
καὶ τότε πιθανὸν κί' αὐτὸς τὸν τράχηλον νά κύψῃ,
ἂν ὁ Μητσόπουλος κληθῇ καὶ ὁ Κατσίνας λείψῃ.

Ἄδύνατον νά κοιμηθῶ... ἐγείρου, μπεχλιβάνη...
ἀκούω μυστικὰς φωνὰς καθὼς τὸν Δεληγιάννη.
Ὅγρηγόρα τὰ ρούχα μου... δὲν μὲ χωρεῖ ὁ τόπος...
ἀνάγκη ὁ συνδυασμὸς νά γίνῃ ὅπως ὅπως...
ἀδύνατον νά κοιμηθῶ... παροξυσμὸς μὲ πιάνει...
ἐμπρός, Πατρίς, ὁδήγει με νά εὔρω τὸν Μεσσιάν...
στὸ ἕνα κί' ἄλλο μου αὐτὴ βοή σαλπίγγων φθάνει
ὥς νά σαλπίζουν Ἀγγελοὶ δευτέραν παρουσίαν.

(Φωνὴ βροντῶδης καὶ μεγάλη
ταῦτά τοῦ Φασουλῇ προσβάλλει.)

Φων. Ἐνῶ τοσαῦτα σχέδια ἐλέγοντο μεγάλα
κί' ἐφαίνοντο τὰ πράγματα πῶς ἦσαν μέλι γάλα
κί' ὑπῆρχε τόπος ὅπως καθένας νά χωρέσῃ
ἄλλο ἄγγουρι ἐξαφνα ἔξοφύτρωσε στὴ μέση.
Κατσίνας ὁ ἐκ τῶν Θηβῶν ἀνήλικος ἐφάνη
κί' ὁ Ῥάλλης δὲν τὸν δέχεται εἰς τὸν συνδυασμὸν,
περὶ τῆς ἡλικίας τοῦ ὁ κόσμος ἐξεμάνη
κί' ὅλα τὰ φόντα ἐπαθαν σπουδαῖον ἐκπεσμόν.

(Φωνὴ δευτέρα
ἰσχυροτέρα.)

Φων. Συνεννοήσεις γίνονται, μὰ τίποτα δὲν βγαίνει...
στὴν ἀνηλικιότητα ὁ Ῥάλλης ἐπιμένει,
ἐνῶ θυμόναι ὁ Σαῖν-Ζούστ καὶ ὁ Ζυγομαλᾶς,
καὶ ἄνω κάτω βρίσκεται ἡ τάλαινα Ἑλλάς.

(Τρίτη Φωνὴ
γαϊδουρινή.)

Φων. Συνεννοήσεις ἔγιναν καὶ διασκέψεις ἄλλαι,
εἰς ὅλας ὁμως ρήγανη καὶ μὲ τὰ δῶ σου βάλε.
Τοῦ χάκου... τὸν ἀνήλικον ὁ Ῥάλλης δὲν τὸν θέλει,
μητρῶα δὲ ὁ Δήμαρχος τῶν Ἑπταπύλων στέλλει,
ὅπως μ' ἐκεῖν ἀποδειχθῇ πῶς ἔχει τὰ προσόντα,
ἀλλὰ στὴν πόρτα τοῦ κουφοῦ ὅσο κί' ἂν θέλῃς βρόντα.

(Κί' ἄλλη Φωνὴ
πρὸ μακρινῆς.)

Φων. Προτάσει, ὅπως λέγεται, τοῦ ἀτιθάσπου Ῥάλλη
εἰς μίαν συνεννόησιν συνέρχονται κοινῇ
Κατσίνας καὶ Κουκούλεζας καὶ Λάππας καὶ οἱ ἄλλοι
τὸν τράχηλόν των κύπτοντες στοῦ ἔθνους τὴν φωνήν.
Οὐχ ἥττον θά παρευρεθῇ πρὸς τὸ κοινὸν συμφέρον
κί' ὁ μέγας Πρωτοκάθεδρος μετὰ τῶν Ἡμετέρων.

(Πέμπτη Φωνὴ
ποῦ συγκινεῖ.)

Φων. Σήκω ἀπάνω, Φασουλῇ... τί κάθσαι, κοπρὴ
δὲν βλέπεις πῶς ἱστορικὴ γλυκοχαράξ' ἡμέρα...
ὁ Μπαμπαλῆς μετώκησε στοῦ Γέροντα τὸ σπῆτι
καὶ ἴσως ὁ συνδυασμὸς τελειώσῃ ἐκεῖ πέρα.

(Κί' ἕκτη ἀκούεται Φωνή,
ὅπου τὰ ἔγκατα δονεῖ.)

Φων. Εἰφὶ μπαλέρ... ὁ κίνδυνος σχεδὸν ἀπεσοῖ
κί' ἀνέπνευσαν τῶν πολιτῶν τὰ πλακωμένα στήθη.
Ἐκ τοῦ μητρώου τῶν Θηβῶν τρανῶς ἐφανερώθη
πῶς ὁ Κατσίνας κέκτηται τὰ νόμιμα προσόντα,
καὶ οὕτως ἐπληρώθησαν οἱ πρὸ αἰώνων πόθοι
καὶ ἑστὰ Χρηματιστήρια ὑψώθησαν τὰ φόντα.

(Κί' ἄλλη Φωνὴ ἐβδόμη,
ἰσχυροτέρ' ἀκούμη.)

Φων. Ἀγάπης πνεῦμα ἤμερον τὰς δυσχερείας
κί' ὁ Ῥάλλης τοῦ Καλλιφρονᾶ ἐφίλησε τὸ χέρι,
πλὴν ἀσπασμὸν ἀντήλλαξε καὶ μὲ τὸν Νικολῆ.
ἀλλὰ κί' ἐκεῖνος μᾶτς καὶ μούτς τὸν ἔσπασε στὸ
περὶ θριάμβων προσεχῶν καθένας ὁμιλεῖ,
κί' ὁ Θεόδωρος χαμογελᾷ καὶ σβύνει κάθε δίλημμα.

(Φωνὴ ὀργῆς καὶ ψιλή,
ποῦ τὴν ἐλπίδα προκαλεῖ.)

Φων. Τὸν Ῥάλλην προσεκάλεσε χρυφὰ χρυφὰ ὁ Γέρον
νά γίνουν προβουλευμάτα καὶ σχέδια βαρβάρτα,
κί' ὁ Λάππας ὁ τῆς Λεβαδείας, χαρὰν μεγάλην χαίρει
ἀμέσως καταπράσινῃ ἐφόρεσε γραβάτα.

(Φωνὴ ἐννιάτη καὶ χονδρὴ
σὰν τοῦ Θανάση Κατσανδρῆ.)

Φων. Σπουδαία συνεννόησις κλεισμένων τῶν θυρῶν
οὐδ' ἓνας κἂν Ἡμέτερος εὐρίσκειται παρών.

Ἀπὸ τὴν κλειδαρότρυπα οἱ πρόγονοι κυττοῦν,
ὁ σεβαστὸς Καλλιφρονᾶς ἀνάβει τὸ τσιμπούκι,
κί' ὁ Ῥάλλης κί' ὁ Θεόδωρος μὲ σθένος συζητοῦν
ἂν ὁ Λάππας φαίνεται ἡψηλότερος τοῦ Ρούκη.

(Δεκάτ' ὑπόκωφος Φωνὴ
σὰν νύχεται ἀπὸ χωνί.)

Φων. Ἡ δέσποινα Καλλιφρονᾶ μὲ τὸ δεξὶ τῆς χέρι
στοῦ Κρεσενίτη τὸν Γεγὲν καφφὲ βαρὺ προσφέρει,
κί' ὁ Θεοδωράκης βεβαιοῖ, παρόντος καὶ τοῦ Ῥάλλη,
πῶς τέτοιον καίμακλῃ καφφὲ καμμιὰ δὲν ψήνει ἄλλῃ,
ἀρχίζει δὲ περὶ αὐτοῦ σπουδαῖαν θεωρίαν
κί' ὁ Γέρονς μένει ἐκπληκτὸς μαζὶ μὲ τὴν κυρίαν.

(Φωνὴ ἀπὸ τὸν τοῖχον
μὲ νέον ὄλως ἤχον.)

Φων. Ὡραν σχεδὸν διήρκεσε ὁ λόγος τοῦ καφφὲ
καὶ τόσαι γνῶμαι δι' αὐτὸν ἐλέγχθησαν σοφαί.

Διὰ τῆς ρητορείας τοῦ τῆς τόσον γλαφυρᾶς
καὶ μ' ὅλην τὴν ἐμβρίθειαν τῆς ὑψηλῆς του κόκας
ἀπέδεξε πῶς ὁ καφφὲς τῆς σεβαστῆς κυρᾶς
εἶναι πολὺ καλλίτερος καὶ τοῦ καφφὲ τῆς Μόκας.

(Πλαγία δωδεκάτη
τὸν Φασουλῇ ταράττει.)

Φων. Περὶ τοῦ Λάππα ὁμιλοῦν καὶ τοῦ μικροῦ Κατσίνα,
ἂν πρέπει νά συμπροσληφθοῦν καὶ τὰ παιδιὰ ἐκεῖνα,
ὁ Ῥάλλης δὲ ἀπήντησε γελῶν στοῦν Δεληγιάννη
πῶς δὲν ἔχει συνδυασμὸν μὲ νήπια νά κάνη,
τοῦ εἶπε δὲ ὁ Θεόδωρος μὲ βλέμμα φλογισμένον:
«ἀπὸ νηπίων στόματα θά καταρτίσω αἶνον.»

(Δεκάτη τρίτη ἐκ τῶν ἐγκάτων
περὶ προχείρων ἐμβαλωμάτων.)

Φων. Λογομαχία ἔγινε περὶ τοῦ τι σκοπεύει
νά κάμῃ ὁ Θεόδωρος ἂν στὴν ἀρχὴν ἀνέβῃ.

κι' ἐκεῖνος ἐβεβαίωσε πῶς πρὸς τὸ θεαθῆναι τοῦ Πιρπινιά Πρωθυπουργοῦ μπαλωματῆς θὰ εἶναι. Τοιοῦτον τοῦ Προγράμματος τ' Ὠμέγα καὶ τὸ Ἄλφα, μὲ ἄλλους λόγους δηλαδή θὰ παίξῃ ρόλο Κάλφα, καὶ θᾶναι μόνη του δουλειὰ νὰ βάζῃ μεντζισόλαις ἑστῶν παππουτσιῶν τάνοιγματα καὶ εἰς τῆς τρύπαις ὁ-Κι' ὁ Ράλλης τοῦ ἀπῆντησε τοιαῦτα ἐπὶ λέξει, [λαις. πῶς πρόσωπον μπαλωματῆ δὲν ἐννοεῖ νὰ παίξῃ, τοῦ εἶπε δὲ ὁ Θεοδωρῆς «θαρρῶ πῶς θὰ μαλλώσωμε, ἀφοῦ δὲν ἔρχεσαι καὶ σὺ παππούτσια νὰ μπαλώσωμε».

(Θρηνώδης ἔρχεται Φωνή,
Ἥλι Λαμὰ Σαβαχθανί).

Φων. Σήμερα μαῦρος οὐρανός, σήμερα μαῦρ' ἡμέρα, σήμερα πιά ὁ διάβολος μᾶς πῆρε τὸν πατέρα, σήμερα θλίβονται βουνὰ καὶ συγκινοῦνται θάλασσαι, καὶ ὁ Ράλλης μὲ τὸν Θεοδωρῆ ὀριστικῶς τὰ χάλασε. Κανέννας δὲν ἐπίστευε ἡ σφαῖρα νὰ θολώσῃ καὶ ὁ νέος Κάλφας μοναχὸς παππούτσια νὰ μπαλώσῃ.

(Ὁ Φασουλῆς σηκώνεται ἀπάνω ἐξημεμένος,
ἀλλ' ἔξαφνα ὁ Περικλῆς ὁρμᾷ κατεσπευσμένως).

Φ. Φτοῦ! νὰ χαθῆς, παληάνθρωπε, μοῦ ἔκοψες τὴ φόρα... μὰ δὲν μοῦ λές τί ἔπαθες καὶ ἤλθες τέτοια ὥρα;

Π. Ἀδύνατον νὰ κοιμηθῶ ... τί ἔπαθα δὲν ξέρω.

Φ. Κι' ἐγώ, καὶ μένε Περικλῆ, τὰ ἴδια ὑποφέρω.

Π. Βρὲ τί μοῦ λές;

Φ.

Ἀδύνατον τὸ μάτι νὰ σφαλίσω καὶ ἀκούω μυστικὰς φωνὰς καὶ ἀπ' ἐμπρὸς καὶ ὀπίσω.

Ἀπ' ὅλας ὁμως μιὰ φωνὴ μ' ἐτάραξε σπουδαίως καὶ ὡς κεραυνὸς ἐπάνω μου ἐνέσκηψε ραγδαίως.

Π. Καὶ δὲν μοῦ λέγεις, ἀδελφέ, τί σοῦπε ἡ φωνή;

Φ. Ἐβρόντησε καὶ ἐφώνηξε «Λαμὰ Σαβαχθανί!»

«Σήμερα μαῦρος οὐρανός, σήμερα μαῦρ' ἡμέρα,

»σήμερα πιά ὁ διάβολος μᾶς πῆρε τὸν πατέρα,

»σήμερα θλίβονται βουνὰ καὶ συγκινοῦνται θάλασσαι,

»καὶ ὁ Ράλλης μὲ τὸ Θεοδωρῆ ὀριστικῶς τὰ χάλασε».

Π. Κι' ἐγώ, μωρέ, τὴν ἄκουσα...

Φ.

Βρὲ τί μοῦ λές; ἀλήθεια;

Π. Παρόλ ντοννέρ τὴν ἄκουσα καὶ ἐφώνηξα «βοήθεια».

καὶ ἤλθα γι' αὐτὸ νὰ τρέξωμεν στοὺς ἴσους ἐν τοῖς πρώ-

τοις...

Φ. Πῶς φαίνεσαι, βρὲ Περικλῆ, πῶς εἶσαι πατριώτης.

Π. Ἄς τρέξωμεν, ἄς τρέξωμεν, καὶ ἄς μὴν ἀπελπισθῶμεν.

Φ. Ἄς κλίνωμεν τὰ γόνατα καὶ ἄς προσευχηθῶμεν.

(Κι' οἱ δὲ μὲ ὕψος ταπεινὸν
προσεύχονται ἑστῶτες οὐρανόν).

Π. ὦ οὐρανὲ ποῦσαι ἡμεῖς κατέβα κάμε κρίσι...

τὰ μάτια μας ἐβούρκωσαν καὶ τρέχουν σὰν τὴν βρούσι.

Εἶναι πολλὰ τὰ βάσανα καὶ ἡ καρδιά μας λίγη,

καὶ μία κουταλιά νερὸ τὸν ἄνθρωπο τὸν πνίγει,

κι' ὡς ποῦ νὰ σπάσῃ μιὰ φορὰ τῆς σφαίρας τὸ καλὸν
θὰ τρώγ' ἡ μυῖγα σίδερο καὶ ἀτσάλι τὸ κουνουπι.

Ναί, Οὐρανὲ, στερέωσε μὴ μὴ κολοκυθένια...

μποῖ ἑστῶν Λάππα χάρισε καὶ ἑστῶν Κατσίνα γένη

νὰ γίνῃ ὁ κοντὸς ἡ φηλὸς καὶ ὁ σπανὸς Σεμτέλος

καὶ ἐκεῖνος ὁ συνδυασμὸς νὰ πάρῃ ἕνα τέλος,

καὶ ἴδε μας καὶ ἐπίσκεψαι τὴν ἀμπελὸν σου ταύτην

καὶ δώσε νοῦν εἰς ἕκαστον τῆς πολιτείας ναύτην,

καὶ ἄς μᾶς σώσῃ ἡ χάρις σου γιὰ νὰ μὴν πάμε ὅλοι

στοῦ Τσιριγώτη τὸ Δαφνί, στὴν Κέρκυρα, στὴν Τήνη

προτοῦ ἀκόμη, Οὐρανὲ, νὰ πάρωμε τὴν Πόλι

μὲ τὸν νταῆ τὸν Βασιλῆα καὶ μὲ τὸν Κωνσταντῖνο.

Φ. Ναί, κύριε τῶν Οὐρανῶν, σὺ βοηθὸς γενοῦ.

καὶ ἐπάκουσον τοῦ δούλου σου τοῦ τόσο ταπεινοῦ.

Ἐλάφρωσε τοὺς κόπους μας καὶ τὰς πολλὰς φροντίδας

τοὺς στεναγμούς μας ἤκουσες, μὰ καὶ τὴν πίστιν οἶδας

καὶ τὰ Βεράτια ἔμαθες καὶ τὰλλα μας τὰ χάλια,

καὶ βλέπεις πῶς ἐχάσαμε ταῦτά καὶ τὰ πασχάλια.

Συμβίβασε τὰ πράγματα προτοῦ πλακώσῃ μπόρα,

καὶ ἐκεῖνος ὁ συνδυασμὸς ἂν δὲν τελειώσῃ τώρα,

ἐπαπειλεῖται θύελλα, καθὼς ὁ κόσμος κρίνει,

καὶ ἀμέσως ἡ παγκόσμιος σαλεύεται εἰρήνῃ,

καὶ ὁ Κάιζερ τῶν Γερμανῶν ἀδίκως μὲ τὸν Τσάρον

συσκέπτεται περὶ αὐτῆς καὶ τὸν κακὸν των φλάρων.

Π. Ναί, Κύριε τῶν Οὐρανῶν, μὲ πόνο θὰ φωνάξω.

δὲν εἶν' αὐγὴ νὰ σηκωθῶ νὰ μὴν ἀναστενάξω.

Ἐκεῖνος ὁ συνδυασμὸς μοῦ πῆρε τὸ μὴ μὴ

καὶ νύκτα μέρα μιὰ στιγμὴ τὰ μάτια δὲν σφαλῶ.

Φ. Κι' ἐγώ, μεγάλε Οὐρανὲ, τραβῶ τὸν διάβολό μου

θὰ φύγῃ τὸ τσερβέλο μου, θὰ στρίψῃ τὸ μὴ μὴ μου.

Διαβαίν' ἡ νύκτα ἡ ἀργὴ καὶ ἐγὼ γυμνὸς στοῦ στρώ-

παραμιλῶ καὶ σκέπτομαι τί θὰ συμβῇ ἀκόμα,

κἂν ἑστῶν προσυνηνότησιν θὰ προσκληθῇ καὶ ὁ Τρύφης

κἂν θὰ γενῇ παραδεκτός, κἂν θάχῃ γνώμης ψῆφον,

κἂν τὸν Κατσίνα θὰ δεχθῇ ὁ Ράλλης καὶ τὸν Λάππα

κἂν θὰ τινάξῃ καὶ τῶν δὲ τὴν γούνα καὶ τὴν κάπα

κἂν ὁ Ἀντώνης καὶ τοὺς δὲ θὰ τοὺς ὑποστηρίξῃ,

κἂν καὶ ὁ Λεβίδης ὁ Σαῖν-Ζουστ τὰ δόντια του θὰ τρέμῃ

κἂν καὶ ὁ ξανθὸς ὁ Γεωργαντᾶς μὲ τὸν Σαῖν-Ζουστ

καὶ ὁ νέος ρήγμα θ' ἀνοιχθῇ, κἂν πόλεμος θ' ἀνάψῃ

κἂν θάλλῃ καὶ ὁ Κουκούλεζας, κἂν θάλλῃ καὶ ὁ Πετράκης

κἂν θὰ πᾶ πῇ ὁ Θεοδωρὸς καὶ ὁ γαῦρος Δημητράκης,

κἂν θὰ μαλλώσουν καὶ οἱ δὲ πρὸς τέρψιν τοῦ Φωκίου

κἂν τόσα διαβούλια θὰ πᾶν κατὰ διαβόλου,

κἂν θὰ σηκώσῃ ὁ καθεὶς ξεχωριστὴ παντιέρα,

κἂν τὸν κακὸν μας τὸν καιρὸ, κἂν τὴν ψυχρὴν μας μέρα

Π. Σήκω ἀπάνω, Φασουλῆ, καὶ ἡ προσευχή μᾶς φθάσῃ

εἰς ἑστῶν Ράλλη πῇ γαίῃ καὶ ἐγὼ ἑστῶν Δεληγιάννη

Φ. Ἄς σπεύσωμεν, ἄς σπεύσωμεν, καὶ ἐλπίς ἀκόμη μένει

ἐλπίς δὲ οἱ λόγοι μας πῶς δὲν θὰ πᾶν χαμένοι.

Π. Λοιπὸν εἰς ἔργον, Φασουλῆ, μὴν εἶσαι φαφαλάς

Φ. Ἄς σπεύσωμεν, ἄς σπεύσωμεν... ἡ τὰν ἡ ἐπὶ τῶν